

Kopie

Afgeleverd aan: mr. MOLS Freddy

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Arrestnummer C1376 / 2022
Repertoriumnummer 2022 / 894
Datum van uitspraak 16 maart 2022
Notitienummer griffie 2021/NT/812 SAELENS Harald SAELENS Dieder SAELENS Werner DUPONT Anne-Marie t/ GYSELBRECHT Peter AERTS Bart
Notitienummer parket-generaal 2016/PGG/2979 2021/VJ11/812

Hof van beroep Gent

Arrest

achtste kamer
correctionele zaken

VRIJSPRAAK

COVER 01-00002596312-0001-0031-01-01-1

2016/PGG/2979 - 2021/VJ11/812

Not.nr. BG.B.52.99.506/16

In de zaak van het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partijen

1. nr.   **SAELENS HARALD Jan,**
RRN 81.12.27-207-89
geboren te Roeselare op 27 december 1981,
wonende te 8510 Kortrijk, Lampestraat 147,

2. nr.   **SAELENS Dieder Jan,**
RRN 74.12.26-003.79
geboren te Roeselare op 26 december 1974,
wonende te 8490 Jabbeke, Duikerstraat 6,

3. nr.   **SAELENS Werner Roger Georgette Johan,**
RRN 50.11.16-353.03
geboren te Menen op 16 november 1950,
wonende te 8135-863 Almancil (Portugal) Pinheiros Altos,
Rua das Oliveiras 15,
woonstkeuze doende te 8500 Kortrijk, Antoon Herbertstraat 21

4. nr.   **DUPONT Anne-Marie Simonne Julienne,**
RRN 54.09.23-192.24
geboren te Menen op 23 september 1954,
wonende te 8135-863 Almancil (Portugal) Pinheiros Altos,
Rua das Oliveiras 15,
Woonstkeuze doende te 8500 Kortrijk, Antoon Herbertstraat 21

tegen

1. nr. **GYSELBRECHT Peter Jozef Remi,**
RRN 79.02.01-145.43,
geboren te Gent op 01 februari 1979,
wonende te 8755 Ruisselede, Strichtensgoedstraat 9,
2. nr. **AERTS Bart Albert Elza,**
RRN 76.08.24-183.70,
geboren te Brasschaat op 24 augustus 1976,
thans wonende te 1850 Grimbergen, Lagesteenweg 23,
-

TENLASTELEGGINGEN

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

Te Ruisselede en bij samenhang te Brussel op een niet nader te bepalen datum tussen 12 en 18 november 2016:

DE EERSTE EN DE TWEEDE:

Als daders, ofwel om een misdaad of een wanbedrijf hieronder omschreven te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, om, door enige daad, tot de uitvoering ervan zodanige hulp te hebben verleend dat, zonder hun bijstand, de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, rechtstreeks het misdrijf te hebben uitgelokt, om, hetzij door woorden in openbare bijeenkomsten of plaatsen gesproken, hetzij door enigerlei geschrift, drukwerk, prent of zinnebeeld aangeplakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld, het plegen van de feiten rechtstreeks te hebben uitgelokt,

A

Bij inbreuk op de artikelen 66 en 460ter van het Strafwetboek, van door de inzage of het nemen van een afschrift van het dossier verkregen inlichtingen gebruik te hebben gemaakt, met als doel en tot gevolg het verloop van het gerechtelijk onderzoek te hinderen, inbreuk te maken op het privéleven, de fysieke of morele integriteit of de goederen van een in het dossier genoemde persoon, met name de door de eerste inverdenkinggestelde verkregen tapgesprekken in het onderzoek naar de zogenaamde "Kasteelmoord" (BG30.L5.707-12) te hebben overgemaakt aan minstens de redactie van de VRT,

B

Bij inbreuk op de artikelen 66 en 314 bis § 2 lid 2 van het Strafwetboek, met bedrieglijk opzet of met het oogmerk te schaden, gebruik te hebben gemaakt van een wettig gemaakte opname van privé-communicatie of -telecommunicatie, te weten de door eerste inverdenkinggestelde verkregen tagesprekken in het onderzoek naar de zogenaamde "Kasteelmoord" (BG30.L5.707-12) te hebben overgemaakt aan de redactie van de VRT ten nadele van onder meer de burgerlijke partijen Saelens Harald, Saelens Dieder, Saelens Werner en mevrouw Dupont Anne-Marie,

****

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, B.12° correctionele kamer, van 10 mei 2021, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Op strafgebied

Ten aanzien van GYSELBRECHT Peter, eerste beklaagde

Verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen A en B bewezen.

Veroordeelt GYSELBRECHT Peter voor de vermengde feiten onder de tenlasteleggingen A en B:

tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging wat betreft de gevangenisstraf voor een termijn van 3 jaar.

VEROORDELING KOSTEN

Veroordeelt GYSELBRECHT Peter tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 50,00 EUR
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op $1/2 \times 1944,28 = 972,14$ EUR

Ten aanzien van AERTS Bart, tweede beklaagde

Verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen A en B bewezen.

PAGE 01-00002596312-0004-0031-01-01-4

Veroordeelt AERTS Bart voor de vermengde feiten onder de tenlasteleggingen A en B:

tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging wat betreft de gevangenisstraf voor een termijn van 3 jaar.

VEROORDELING KOSTEN

Veroordeelt AERTS Bart tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 50,00 EUR
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op $1/2 \times 1944,28 = 972,14$ EUR

Overtuigingsstukken

OS BG.0658/2021, 16/6907, 16/6923, 16/6920, 16/6922, : beveelt de opheffing van het beslag en stelt de voorwerpen ter beschikking van de procureur des Konings teneinde te handelen als naar recht.

OS 16/7022, 16/7021: na vooraf datavrij te zijn gemaakt, beveelt de verbeurdverklaring gezien het zaken betreft die het voorwerp van de bewezen verklaarde feiten uitmaken of die gediend hebben of bestemd waren tot het plegen van ditzelfde misdrijf, zaken eigendom van beklagden, die veroordeeld werden (art. 42, 1° en art. 43 Sw.).

OS 16/7036: beveelt de opheffing van het beslag en de teruggave aan AERTS Bart.

Op burgerlijk gebied

Verklaart de burgerlijke partijstelling van SAELENS Werner en DUPONT Anne-Marie ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond, en veroordeelt eerste en tweede beklagde dienvolgens solidair om te betalen:

- aan elk van deze burgerlijke partijen de som van 500,00 euro ten titel van morele schadevergoeding;
- aan de huwgemeenschap van deze burgerlijke partijen de som van 100,00 euro ten titel van materiële schadevergoeding;

dat alles meer de vergoedende rente aan de wettelijke rentevoet vanaf 17 november 2016 tot en met de dag voorafgaand aan onderhavig vonnis, meer de gerechtelijke moratoire rente aan de wettelijke rentevoet op dit alles vanaf heden tot de dag der integrale betaling, meer de eventuele kosten van uitvoering.

Veroordeelt eerste en tweede beklaagde eveneens solidair om aan SAELENS Werner en DUPONT Anne-Marie elk als rechtsplegingsvergoeding de som van 240,00 euro te betalen.

Verklaart de burgerlijke partijstelling van SAELENS Harald en SAELENS Dieder ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond, en veroordeelt eerste en tweede beklaagde dienvolgens solidair om aan elk van deze burgerlijke partijen te betalen: de som van 500,00 euro ten titel van morele schadevergoeding en de som van 100,00 euro ten titel van materiële schadevergoeding, dit alles meer de vergoedende rente aan de wettelijke rentevoet vanaf 17 november 2016 tot en met de dag voorafgaand aan onderhavig vonnis, meer de gerechtelijke moratoire rente aan de wettelijke rentevoet op dit alles vanaf heden tot de dag der integrale betaling, meer de eventuele kosten van uitvoering.

Veroordeelt eerste en tweede beklaagde eveneens solidair om aan SAELENS Harald en SAELENS Dieder elk als rechtsplegingsvergoeding de som van 240,00 euro te betalen.

Houdt ambtshalve de (eventuele overige) burgerlijke belangen aan overeenkomstig artikel 4 V.T.Sv. (zoals gewijzigd bij wet van 13.04.2005 – BS 03.05.2005).

* * *

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld conform de beroepsakte en het grievenschrift:

- door de beklaagde Peter Gyselbrecht, op 7 juni 2021;
- door de beklaagde Bart Aerts, op 8 juni 2021;
- door het Openbaar Ministerie, tegen de beklaagden voornoemd, op 8 juni 2021.

* * *

Gehoord aangaande het bepalen van conclusietermijnen ter openbare terechtzitting van 23 november 2021 in het Nederlands:

- de beklaagde, Peter Gyselbrecht bijgestaan door meester Anneleen De Smedt in plaats van meester Gert Warson, beiden advocaat te Brussel;
- de beklaagde, Bart Aerts vertegenwoordigd door meester Tom Bauwens in eigen naam en in naam van meester Freddy Mols, advocaat te Vosselaar;
- Advocaat-generaal Peter De Smet;
- de burgerlijke partijen, Harald Saelens en Dieder Saelens, vertegenwoordigd door meester Filip Van Hende, advocaat te Gent;
- de burgerlijke partijen, Werner Saelens en Anne-Marie Dupont, vertegenwoordigd door meester Jan Leysen, advocaat te Kortrijk;

* * *

Gehoord ter openbare terechtzitting van 9 februari 2022 in het Nederlands:

- de beklaagde, Peter Gyselbrecht in zijn middelen van verdediging bijgestaan door meester Gert Warson, advocaat te Brussel;
- de beklaagde, Bart Aerts in zijn middelen van verdediging bijgestaan door meester Tom Bauwens, advocaat te Brussel;
- Advocaat-generaal Peter De Smet, in zijn vordering;
- de burgerlijke partij, Harald Saelens in zijn eis, vertegenwoordigd door meester Filip Van Hende en meester Jan De Winter, beiden advocaat te Gent;
- de burgerlijke partij, Dieder Saelens in zijn eis, vertegenwoordigd door meester Filip Van Hende en Mr Jan De Winter, beiden advocaat te Gent;
- de burgerlijke partij, Werner Saelens in zijn eis, vertegenwoordigd door meester Tim De Vogelaere in plaats van meester Jan Leysen, beiden advocaat te Kortrijk;
- de burgerlijke partij, Dupont Anne-Marie in haar eis, vertegenwoordigd door meester Tim De Vogelaere in plaats van meester Jan Leysen, beiden advocaat te Kortrijk.

I. Saisine

1. Ingevolge de Wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake Justitie (*B.S. van 19 februari 2016*) werd artikel 204 van het Wetboek van strafvordering als volgt gewijzigd:

“Art. 204. Op straffe van verval van het hoger beroep bepaalt het verzoekschrift nauwkeurig de grieven die tegen het vonnis worden ingebracht, met inbegrip van de procedurele grieven, en wordt het verzoekschrift binnen dezelfde termijn en op dezelfde griffie ingediend als de in artikel 203 bedoelde verklaring. Het verzoekschrift wordt ondertekend door de eiser in beroep of zijn advocaat, of door een ander bijzonder gevolmachtigde. In dit laatste geval wordt de volmacht bij het verzoekschrift gevoegd.

Dit verzoekschrift kan ook rechtstreeks worden ingediend op de griffie van de rechtbank of het hof waarvoor het hoger beroep gebracht wordt gebracht.

Daartoe kan een formulier, waarvan het model wordt bepaald door de Koning, worden gebruikt.

Deze bepaling geldt ook voor het Openbaar Ministerie.”

De bepalingen inzake het grievenstelsel traden in werking op 1 maart 2016.

Hoger beroepen die worden aangetekend vanaf 1 maart 2016 zijn dus onderworpen aan de nieuwe bepalingen inzake het grievenstelsel (zie Van Overbeke, S., “Verzet en hoger beroep in strafzaken na de wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie (“Potpourri II”) (tweede deel)”, *RW* 2015-16, nr. 37, 14 mei 2016, 1459, randnr. 82).

Een regelmatige en tijdige verklaring van hoger beroep die niet gevolgd wordt door een regelmatig en tijdig verzoekschrift, kan geen ontvankelijk rechtsmiddel tot stand brengen (Van Dooren, E., en Rozie, M., “Het hoger beroep in strafzaken in een nieuw kleedje”, *NC* 2016, 125, randnr. 23).

Wanneer er tijdig een verklaring van hoger beroep wordt afgelegd, maar geen regelmatig verzoekschrift met grieven wordt ingediend ter griffie (of een dergelijk verzoekschrift laattijdig wordt ingediend), zal het hoger beroep zonder meer “vervallen” – onontvankelijk – worden verklaard (Van Overbeke, S., *l.c.*, 1446, randnr. 36).

De akte van hoger beroep blijft de ultieme bovengrens bij de vaststelling van de devolutieve werking van het hoger beroep, in die zin dat een verzoekschrift met grieven op zichzelf nooit een uitbreiding kan inhouden van de devolutieve werking van het hoger beroep zoals die voortvloeit uit de akte van beroep. Ingevolge het grievenstelsel, zoals dit blijkt uit art. 204 en 210 Sv., zal de devolutieve werking van het hoger beroep, zoals dit in beginsel voortvloeit uit de akte van hoger beroep, en de rechtsmacht van de appelrechters verder worden beperkt,

want uit die bepalingen vloeit voort dat de rechter in hoger beroep slechts van welbepaalde grieven kennis kan nemen, namelijk de grieven die opgeworpen worden in het in art. 204 Sv. bedoelde verzoekschrift, en voor het overige slechts een strikt omschreven categorie van grieven die van openbare orde zijn.

Andere grieven zijn voor de appelrechter niet langer meer aan de orde. (Van Overbeke, S., *l.c.*, 1449, randnrs. 44 en 45).

2.1. De eerste beklagde Peter Gyselbrecht heeft op 7 juni 2021 hoger beroep aangetekend tegen alle strafrechtelijke en burgerlijke beschikkingen van het op tegenspraak gewezen vonnis van de 12de correctionele kamer van de rechtbank van eerste aanleg te West-Vlaanderen, afdeling Brugge, van 10 mei 2021.

In zijn dezelfde dag neergelegd grievenschrift heeft hij op nauwkeurige wijze volgende grieven aangekruist:

- 'procedure', met vermelding als reden: *“De strafprocedure is niet correct verlopen. O.m. het recht van verdediging in hoofde van de beklagde in de zin van art. 6 EVRM werd doorheen de procedure geschonden”*;

- 'schuld', met vermelding als reden: *“Betwisting van de schuldigverklaring voor tenlasteleggingen A en B: er zijn onvoldoende bewijselementen voorhanden om beklagde schuldig te verklaren voor deze tenlasteleggingen. Zo is er geen bewijs voor het moreel bestanddeel van beide misdrijven in hoofde van de beklagde”*;

- 'straf en/of maatregel', met vermelding als reden: *“De gevangenisstraf waartoe beklagde veroordeeld werd is te zwaar. Beklaagde vraagt in ondergeschikte orde een opschorting van uitspraak van straf”*;

- 'burgerlijke rechtsvordering', met vermelding als reden: *“Er is geen schade in hoofde van de burgerlijke partijen. De schade van de burgerlijke partijen is niet bewezen”*.

2.2. De tweede beklagde Bart Aerts heeft op 8 juni 2021 hoger beroep aangetekend tegen alle strafrechtelijke en burgerlijke beschikkingen van voormeld vonnis van 10 mei 2021.

In zijn dezelfde dag neergelegd grievenschrift heeft hij op nauwkeurige wijze de volgende grieven aangekruist:

- 'procedure', aangevend dat de eerste rechter ten onrechte:

- ° niet tot de onbevoegdheid van de correctionele rechtbank in deze zaak oordeelde;
- ° de schending van de rechten van verdediging van de beklagde afwees;
- ° artikel 6 van de Bronnenwet niet respecteerde;

- ° oordeelde nopens de schending van art. 10 EVRM;
- ° art. 235bis §5 Sv. niet toepaste;
- ‘schuld’, vermeldend dat de beklaagde ten onrechte schuldig werd verklaard aan de tenlasteleggingen A en B;
- ‘straf en/of maatregel’, vermeldend dat de beklaagde ten onrechte tot een straf veroordeeld werd, ondergeschikt tot de uitgesproken straf;
- ‘burgerlijke rechtsvordering’, met de vermelding: *“de eerste rechter heeft zich ten onrechte onbevoegd verklaard om uitspraak te doen over de burgerlijke vorderingen”*.

2.3. Het Openbaar Ministerie heeft ten aanzien van de twee beklaagden op 8 juni 2021 ter griffie hoger beroep aangetekend tegen alle beschikkingen op strafgebied.

Tegelijkertijd werd voor de beide beklaagden een gezamenlijk grievenformulier hoger beroep neergelegd waarin de grief “straf en/of maatregel” op nauwkeurige wijze werd aangekruist, met de vermelding: *“Mijn ambt dringt aan op een strengere bestraffing van beiden en de verbeurdverklaring van het OS16/7036 dat eveneens gediend heeft om het misdrijf te plegen”*.

2.4. De principale hoger beroepen zijn regelmatig naar tijd en vorm en ontvankelijk.

De burgerlijke partijen Harold Saelens en Dieder Saelens tekenden bij hun regelmatig neergelegde conclusie een ontvankelijk incidenteel hoger beroep aan.

Na onderzoek van de zaak stelde het hof vast dat er geen grieven van openbare orde, zoals bedoeld in art. 210 Sv., dienden te worden opgeworpen.

Gelet op de draagwijdte van het bestreden vonnis en de daar tegen aangevoerde grieven, zoals hoger aangegeven, dient vastgesteld dat dit vonnis in zijn geheel aan de beoordeling van het hof is onderworpen.

3. Op de zitting van het hof van 9 februari 2022 werd de zaak volledig hernomen met de huidige samenstelling van de zetel.

II. Op strafgebied

1. Procedureel

1.1. Verweer door de eerste beklaagde Peter Gyselbrecht: geen schending van het recht van verdediging

* Ofschoon ter zitting niet gepleit, hekelt de verdediging van de eerste beklaagde in zijn conclusie het gegeven dat de door de onderzoeksrechter Pottiez aangekondigde voeging van de niet relevante ontbrekende kantschriften in het dossier geen “ontwerp-opdrachten die nooit werden bevolen of verstuurd”, zoals verklaard door de onderzoeksrechter, betreffen, doch wel brieven aan de voorzitter van de kamer van inbeschuldigingstelling omtrent het verloop van het onderzoek en de mogelijke onverantwoorde vertragingen erin.

Derhalve stelt de verdediging van de eerste beklaagde zich vragen omtrent het statuut van de andere ‘ontbrekende kantschriften’ en stelt zij dat zolang niet alle ontbrekende kantschriften deel uitmaken van het voorgelegde strafdossier en de verdediging er geen kennis van heeft, er geen sprake is van een eerlijk en fair debat en dat de strafvordering dient afgewezen te worden wegens schending van art. 6 EVRM.

* Het hof stelt vooreerst vast dat waar de verdediging van de eerste beklaagde het in zijn conclusie heeft over ontbrekende kantschriften met nrs. 0044, 0048 en 0060, tijdens het getuigenverhoor van de onderzoeksrechter er sprake was van de documenten 0018 en 0020 welke nooit ondertekend werden en de erin vervatte opdrachten als dusdanig nooit bevolen of verstuurd werden en louter als ontwerp in JIOR (een soort handleiding om een dossier samen te stellen en om kantschriften aan te maken) zaten.

Op de vraag van de raadsman van de burgerlijke partijen Harold Saelens en Dieder Saelens verklaarde de onderzoeksrechter geen bezwaar te hebben om deze kantschriften bij het dossier te voegen.

De kantschriften 0018 en 0020 werden wel degelijk door de onderzoeksrechter gevoegd, samen met de brieven van de onderzoeksrechter aan de voorzitter van de kamer van inbeschuldigingstelling in het kader van art. 136 lid 1 Sv.

Uit niets blijkt dan ook dat hetgeen de onderzoeksrechter onder eed verklaarde niet correct zou zijn en met name dat JIOR een werkdocument is, maar niet alle opdrachten en kantschriften die erin aangemaakt worden, uiteindelijk gebruikt worden, zodat de volgnummers geen rol spelen. In zoverre de kantschriften niet gebruikt werden maken zij evident ook geen deel uit van het strafdossier.

Er zijn niet de minste aanwijzingen dat het voorhanden zijnde strafdossier niet volledig zou zijn, zoals trouwens ook reeds geoordeeld door de kamer van inbeschuldigingstelling in haar

arrest van 29 oktober 2019, zodat er op die grond van enige schending van het recht op verdediging geen sprake is en er niet de minste grond is tot verval (sic)/onontvankelijkheid van de strafvordering, zoals gevraagd door de verdediging in haar syntheseconclusie.

* Verder voert de verdediging van de eerste beklaagde in zijn syntheseconclusie aan dat er op pag. 21 van de syntheseconclusie van de burgerlijke partijen Harald en Dieder Saelens in eerste aanleg verwezen wordt naar een tweede onderzoek dat zou gevoerd zijn door het parket-generaal omtrent een mogelijke beïnvloeding. Gesteld wordt dat de eerste beklaagde - in tegenstelling tot de burgerlijke partijen en het Openbaar Ministerie - geen weet heeft van het bestaan van dit tweede onderzoek en er ook geen inzage van heeft gehad.

Indien de eerste beklaagde niet de kans zou krijgen om kennis te nemen van de resultaten van dit onderzoek zou de wapengelijkheid geschonden zijn en dient de strafvordering lastens hem afgewezen te worden wegens schending van art. 6 EVRM.

In voormelde syntheseconclusie wordt door de verdediging van de burgerlijke partijen Harald en Dieder Saelens inderdaad gesteld dat na de uitzending van 'Terzake' op 17 november 2016 een tweede onderzoek plaatsvond waarbij het parket-generaal tot dezelfde conclusie kwam.

Of er inderdaad een tweede onderzoek plaatsvond kan het hof noch bevestigen noch weerleggen. Ter zake heeft het Openbaar Ministerie geen nadere informatie verstrekt. Overigens dient vastgesteld te worden dat het Openbaar Ministerie ook niet is ingegaan op het op de inleidingszitting van 23 november 2021 mondeling geformuleerd verzoek door de verdediging van de tweede beklaagde aan het Openbaar Ministerie om het gevoerd onderzoek naar de mogelijke beïnvloeding door de familie Saelens van de magistraten in de zaak van de Kasteelmoord bij te brengen.

Het hof beschikt enkel over een uittreksel uit de berichtgeving door "De redactie.be" van de VRT (kaft 1 straf dossier) waarin vermeld wordt dat het parket-generaal te Gent meldde dat 'uit niets' blijkt dat er enige beïnvloeding is geweest van magistraten tijdens het onderzoek naar de moord op kasteelheer Stijn Saelens en er ook geen gesprekken zijn achtergehouden (zoals ook vermeld in de reportage in Terzake).

Wat er ook van zij, dient het hof vast te stellen dat in de huidige beroepsprocedure noch het Openbaar Ministerie noch de burgerlijke partijen enig argument naar voor brengen geput uit dit/deze onderzoek(er) en voor zoveel zij dit zouden doen het hof hier totaal geen rekening kan mee houden nu het zelf geen inzage heeft/had in dit/deze onderzoeken, zodat van een schending van de wapengelijkheid geen sprake is.

Ook ter zake is er geen sprake van een schending van de rechten van verdediging in hoofde van de eerste beklaagde.

1.2. Verweer door de tweede beklaagde: geen onbevoegdheid van de correctionele rechtbank en a fortiori het hof

De tweede beklaagde werpt op dat in zoverre het hof van oordeel is dat de feiten, voorwerp van de tenlastelegging A, niet 'het overmaken van de door de eerste in verdenking gestelde (eerste beklaagde Peter Gyselbrecht) verkregen tapgespreken in het onderzoek naar de zogenaamde 'Kasteelmoord' aan minstens de redactie van de VRT' betreffen maar in tegendeel "het gebruik van stukken bij de voorbereiding van en tijdens een TV reportage", waarbij zijn visie is geïllustreerd, zijn vrije meningsuiting alsmede zijn journalistieke vrijheid ter beoordeling ligt, dat vraagtekens moeten worden geplaatst bij de bevoegdheid van de strafrechter in relatie tot artikel 150 van de Grondwet, met name dat drukpersmisdrijven dienen beoordeeld te worden door het Hof van Assisen.

De inleidende akte maakt de strafvordering aanhangig voor een bepaald feit. Aan die feiten moet in de inleidende akte een voorlopige kwalificatie worden gegeven. De aangesproken rechtbank mag en moet aan het feit zijn juiste kwalificatie geven. De juiste kwalificatie geven betekent op de eerste plaats het misdrijf te bepalen dat aan de feiten van de vervolging beantwoordt. Rekening houdend met alle concrete gegevens moet, alvorens een misdrijf al dan niet bewezen te verklaren, de juiste kwalificatie in rechte aan dit feit worden gegeven

De regelmatigheid van een eventuele herkwalificatie hangt af van een dubbele voorwaarde. Enerzijds moet de nieuwe kwalificatie *hetzelfde feit* betreffen. Voor een ander misdrijf mag de rechter niet veroordelen als het feit niet hetzelfde blijft of niet begrepen is in de feiten die het voorwerp van de vervolging uitmaken. En de rechter moet dat vaststellen. Anderzijds met het recht van verdediging worden geëerbiedigd. Dit vereist een verwittiging door de rechter, zodat de beklaagde precies de misdrijfvorm kent waartegen hij zijn middelen kan laten gelden.

De verwittiging is overbodig als de beklaagde ondubbelzinnig in de gelegenheid werd gesteld zich op de gewijzigde kwalificatie te verdedigen, a fortiori als blijkt dat hij er zich werkelijk op verdedigd heeft.

(R. DECLERCQ "Feit en kwalificatie in de strafrechtspleging", in "Strafrecht voor rechtspractici" – IV" ed. L. Dupont en B. Spriet, Acco 1991, blz. 204 e.v).

Anders dan de eerste rechter die er inderdaad kennelijk van uitgaat dat het gebruiken van de tapgesprekken in het 'VRT journaal' en 'Terzake' van 17 november 2016, begrepen is in de onder de tenlastelegging A geïllustreerde feiten, is het hof van oordeel dat de tenlastelegging A door de precisering 'met name de door de eerste in verdenking gestelde (eerste beklaagde Peter Gyselbrecht) verkregen tapgespreken in het onderzoek naar de zogenaamde 'Kasteelmoord' te hebben overgemaakt aan (minstens) de redactie van de VRT' niet het gebruiken van de tapgesprekken in het 'VRT journaal' en 'Terzake' van 17 november 2016 viseert, nu zulks een ander feit uitmaakt.

Het hof kan geenszins de burgerlijke partijen Werner Saelens en Anne-Marie Dupont volgen waar zij er in hun conclusie op wijzen dat de tenlastelegging A “minstens” de redactie van de VRT vermeldt, hetgeen er op zou duiden dat de bestemming evengoed het publiek kan zijn, hetgeen dan gelijk zou staan met het gebruik van de tagesprekken voor een reportage.

Men kan bezwaarlijk voorhouden dat de tenlastelegging “het overmaken van tagesprekken aan het publiek” (wellicht dan het publiek van de VRT) zou kunnen inhouden. Overigens vermeldt de tenlastelegging B het woord “minstens” niet, hetgeen er op duidt dat het Openbaar Ministerie in zijn eindvordering gewoon de tenlastelegging uit de vordering tot het instellen van een gerechtelijk onderzoek, die zich identificeert met de tenlastelegging A heeft overgenomen, zonder daar verder veel aandacht aan te geven.

In zijn conclusie vermeldt het Openbaar Ministerie overigens dat het voegen van de betrokken reportage aan het strafdossier - welk slechts gebeurde nadat de eerste rechter op het einde van de zitting van 9 november 2020 de tweede beklagde verzocht de uitzending van ‘Terzake “ en het ‘nieuws’ neer te leggen - geenszins vereist was gelet op de libellering van de tenlasteleggingen.

Er kan dan ook geen sprake zijn van een herkwalificatie in die zin.

Ook in de tenlastelegging B, zijnde een inbreuk op art. 314bis §2 lid 2 van het Strafwetboek, wordt het gebruik van de wettig gemaakte opnames van privé-communicatie of –telecommunicatie, zijnde de tagesprekken, beperkt tot “de door de eerste in verdenking gestelde (te lezen als eerste beklagde Peter Gyselbrecht) verkregen tagespreken in het onderzoek naar de zogenaamde ‘Kasteelmoord’ te hebben overgemaakt aan de redactie van de VRT ten nadele van onder meer de burgerlijke partijen Saelens Harald, Saelens Dieder, Saelens Werner en mevrouw Dupont Anne-Marie”.

Ook hier kan derhalve van enige herkwalificatie van de feiten geen sprake zijn.

Nu het hof de tenlasteleggingen zoals omschreven in de verwijzingsbeschikking dient te beoordelen en niet gevat is voor andere feiten, niet begrepen in de tenlasteleggingen, dient het ook niet in te gaan op het verweer van de tweede beklagde dat de hem ten laste gelegde inbreuk op art. 460ter Sw. een vervolging via meningsuiting zou inhouden en aldus als persmisdrijf dient aanzien te worden.

Het hof distantieert zich ook uitdrukkelijk van alle door de eerste rechter gemaakte overwegingen omtrent de gemaakte reportage in ‘Terzake’ en het door de tweede beklagde ‘gegeven interview over de reportage’ in het journaal.

1.3. Verweer van de tweede beklagde: schending van art.10 EVRM en het bronnengeheim

Nu het hof de tenlasteleggingen A en B geenszins interpreteert zoals de eerste rechter is er ook geen noodzaak om de door de tweede beklagde Bart Aerts aangevoerde verweermiddelen inzake de mogelijke schending van art. 10 EVRM dat het recht op vrijheid van meningsuiting garandeert en inzake de mogelijke schending van het bronnengeheim te beantwoorden nu enkel 'het overmaken van de verkregen tapgesprekken' in de tenlasteleggingen wordt gevisieerd en de saisine van het hof zich ook beperkt tot die feiten.

2. Gegrondheid van de tenlasteleggingen

2.1. Algemeen

* Art. 460ter Sw. werd in de Strafwet ingevoerd als correlaat van de zogeheten Wet Franchimont waardoor aan de partijen meer uitgebreide inzagerechten in lopende gerechtelijke onderzoeken werden toegekend, om het misbruik van dit inzagerecht te kunnen bestraffen.

Art. 460ter Sw. vereist een bijzonder opzet. Het gebruik van het inzagerecht moet immers *tot doel* en *tot gevolg* hebben het verloop van het gerechtelijk onderzoek te hinderen, inbreuk te maken op het privéleven, de fysieke of morele integriteit of de goederen van een in het dossier genoemde persoon. Dit is uiteraard een feitenkwestie en zal in de praktijk soms moeilijk aan te tonen zijn.

Het invullen van het begrip hinderen van het gerechtelijk onderzoek is niet evident. Het zou betekenen dat het onderzoek is geschaad en dat het gebruik niet heeft bijgedragen tot de waarheidsvinding of anders gezegd dat het onderzoek is gedwarsboomd. B. Klees en G. Vandermeers hebben (in hun commentaar op de Franchimont hervorming, *J.T.*, 1998, blz. 434) er op gewezen dat bij toepassing van art. 460ter Sw. rekening dient te worden gehouden met het recht van verdediging en het recht te zwijgen. Het inzagerecht is inherent aan de uitoefening van het recht van verdediging en een partij mag de door inzage verkregen gegevens gebruiken voor de uitoefening van haar recht van verdediging, ook als daarmee een van de artikel 460ter Sw. bedoelde gevolgen zich voordoet.

J. Huysman stelt (in zijn werk "*Legitieme verdediging, gebruik en misbruik van de procedurele rechten door de verdediging in strafzaken*", Intersentia, 2017, 300) dat de afweging tussen het recht van verdediging en de rechten van anderen geen afzonderlijk constitutief bestanddeel is van het misdrijf van art. 460ter Sw. en de wetgever die afweging heeft gemaakt en er voor gekozen heeft dat in die gevallen dat een gedrag binnen het toepassingsgebied van de strafbaarstelling valt, het recht van verdediging geen strafbaarheid kan beletten, maar ook dat het recht van verdediging een belangrijk interpretatiecriterium is om uit te maken of het gerechtelijk onderzoek werd gehinderd.

Art. 10.2 EVRM laat beperkingen toe aan de vrijheid van meningsuiting. Deze beperkingen kunnen tot gevolg hebben dat bepaalde inlichtingen of denkbeelden niet kunnen worden ontvangen of verstrekt.

Het verbod dat art. 460ter Sw. oplegt om misbruik te maken van door inzage van het dossier verkregen inlichtingen met het oog op de bescherming van het gerechtelijk onderzoek, het privéleven of de morele integriteit van de in het dossier genoemde persoon, beantwoordt aan de door art. 10.2 EVRM gestelde vereisten en doeleinden.

De omstandigheid dat art. 10.1 EVRM ook de nieuwsgaring en het bronnengeheim van de journalist waarborgt, belet niet dat de wettelijke beperkingen aan de vrijheid van meningsuiting die beantwoorden aan de vereisten en doeleinden van art. 10.2 EVRM ook voor hem gelden. Door een journalist als mededader aan de inbreuk op art. 460ter Sw. te veroordelen, wordt de uit art. 10.1 EVRM afgeleide persvrijheid niet miskent.

(zie Jos Decocker, commentaar bij art. 460ter Sw. in *“Strafrecht, Duiding”*, Larcier, derde editie, blz. 664 e.v.)

Zoals voormeld vereist het misdrijf van art. 460ter Sw. een bijzonder opzet dat moet bestaan op het ogenblik dat het materieel misdrijfbestanddeel zich voltrekt.

Er moet worden aangetoond dat:

- ° de beklaagde de informatie heeft verkregen door inzage en niet op een andere wijze;
- ° door het gebruik van de informatie het gerecht werd gehinderd dan wel er een aantasting is geweest van een van de in de strafbepaling vermelde rechtsgoederen;
- ° aan het moreelbestanddeel is voldaan, m.a.w. dat de beklaagde het doel had het gerecht te hinderen dan wel één van de in de strafbepaling vermelde rechtsgoederen aan te tasten.

* De onder de tenlastelegging B geïndiceerde inbreuk op art. 314bis §2 lid 2 SW. vereist:

- ° een wettig gemaakte opname van privé-communicatie of -telecommunicatie;
- ° gebruik maken van die opnames;
- ° de dader moet handelen met bedrieglijk opzet d.w.z. dat hij zichzelf of een ander enig onrechtmatig voordeel wil verschaffen, of met het oogmerk te schaden, d.w.z. met de wil om een ander persoon (materiële of morele) schade te berokkenen.

2.2. Ten aanzien van de eerste beklaagde Peter Gyselbrecht

* De eerste beklaagde Peter Gyselbrecht betwist niet dat hij gebruik gemaakt heeft van de door hem via inzage verkregen tagesprekken in het onderzoek naar de zogenaamde ‘Kasteelmoord’ door deze te hebben overgemaakt aan de tweede beklaagde Bart Aerts, die deel uitmaakte van de redactie van de VRT, doch wel dat dit gebruik tot doel had het verloop van het gerechtelijk onderzoek te hinderen, inbreuk te maken op het privéleven, de fysieke

of morele integriteit of de goederen van een in het dossier genoemde persoon, inzonderheid van de familie Saelens.

De verdediging van de eerste beklaagde vermeldt in zijn conclusie dat de strafinformatie geen enkel element bevat waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de beklaagde gehandeld heeft met doel het verloop van het gerechtelijk onderzoek te hinderen of met doel inbreuk te maken op het privéleven, de fysieke of morele integriteit of de goederen van een in het dossier genoemde persoon. Zulks blijkt noch uit zijn verhoren, noch uit de door de eerste beklaagde zelf bijgebrachte getuigenverklaringen, die aantonen dat hij enkel gehandeld heeft om een gemanipuleerde rechtsgang in het publiek aan te klagen.

Aangevoerd wordt dat het gegeven dat er in hoofde van de eerste beklaagde geen opzet, zoals vereist in art. 460ter Sw., aanwezig was toen hij de kwestieuze tapgesprekken naar buiten bracht, wordt ondersteund door:

- ° het feit dat hij lang gewacht heeft om deze naar buiten te brengen;
- ° het feit dat ervoor gezorgd werd dat de stemmen niet herkenbaar zouden zijn;
- ° het feit dat hij slechts een beperkte selectie van de tapgesprekken aan de journalist heeft laten horen, nu er andere tapgesprekken waren die mits openbaarmaking de eer en goede naam van de burgerlijke partijen zouden aantasten.

Het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partijen achten het vereiste bijzonder opzet wel bewezen.

* Het past de partijen te wijzen op een tweetal principes die het strafrecht beheersen, namelijk:

- De beklaagde hoeft zijn onschuld niet te bewijzen; hij blijft onschuldig tot zijn schuld bewezen is;
- De minst redelijke twijfel omtrent de schuld van de beklaagde moet hem ten goede komen.

Het hof dient derhalve na te gaan of er ernstige en overeenstemmende aanwijzingen van schuld zijn.

Bij de beoordeling van de feiten dient het hof zich te laten leiden door de innerlijke overtuiging (zie en vgl. Cass., 18 juni 1985, A.R. 9287, *Arr.Cass.*, 1984-85, nr. 633).

De overtuiging van het hof kan steunen op zekere en precieze vermoedens, op voorwaarde dat zij versterkt zijn door overeenstemmende elementen en niet afgeleid zijn uit andere vermoedens. De innerlijke overtuiging van het hof maakt op zich geen bewijs uit. Zij kan slechts de resultante zijn van feitelijke elementen en bewijzen, waarop het hof gesteund heeft om zijn beslissing te gronden.

In strafzaken, wanneer de wet geen bijzondere wijze van bewijslevering voorschrijft, beoordeelt de rechter over de grond soeverein, en volgens zijn geweten, de bewijswaarde van de feitelijke elementen die hem voorgelegd zijn en waarop zijn overtuiging steunt (zie en vgl. Cass., 23 januari 2008, *Pas.*, 2008, 220).

In strafzaken kunnen vermoedens van feitelijke aard als bewijsmiddelen dienen (vgl. Cass. 20 mei 1980, *Arr. Cass.* 1979-1980, 1165) waarbij evenwel dient opgemerkt te worden dat de artikelen 1349 en 1353 van het Burgerlijk Wetboek in strafzaken niet van toepassing zijn (vgl. Cass. 18 juni 1985, *Arr. Cass.* 1984-85, nr. 633; vgl. Cass. 28 mei 1986, *Arr. Cass.* 1985-86, nr. 605; vgl. Cass. 11 mei 1988, *Arr. Cass.* 1987-88, nr. 566).

Wat betreft de beoordeling van de schuldvraag houdt het gegeven dat de rechter aan bepaalde verklaringen meer geloof hecht dan aan andere geen motiveringsgebrek in de zin van artikel 149 van de Gecoördineerde Grondwet in.

* Op grond van de voor het hof gevoerde debatten getoetst aan een nieuw onderzoek van alle gegevens zoals vervat in het voorliggend strafdossier is het hof, anders dan de eerste rechter, van oordeel dat de aan de eerste beklagde Peter Gyselbrecht ten laste gelegde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B, zoals omschreven in de verwijzingsbeschikking, in zijn hoofde niet ten genoegte van recht bewezen zijn, minstens is er ter zake een gereede twijfel, die in het voordeel van de beklagde speelt.

Inzonderheid is het hof van oordeel dat het voor art. 480ter Sw. vereiste bijzonder opzet, er in bestaande dat de beklagde met het gebruik van de via inzage verkregen tagesprekken in het onderzoek naar de zogenaamde 'Kasteelmoord', *tot doel had* het verloop van het gerechtelijk onderzoek te hinderen, hetzij *tot doel had* een inbreuk te maken op het privéleven, de fysieke of morele integriteit (of de goederen) van een in het dossier genoemde persoon niet afdoend is aangetoond, ook al was het gevolg wel degelijk dat een inbreuk werd gemaakt op het privéleven (en de morele integriteit) van de familie Saelens.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat het op zich al onbegrijpelijk is dat de eerste beklagde via het hem verleende inzagerecht in de mogelijkheid werd gesteld niet-relevante tagesprekken afgeluisterd in het dossier van de zogenaamde 'Kasteelmoord', in te zien (te horen en er een kopie van te maken) nu art. 90septies Sv. voorziet dat de inverdenkinggestelde, de beklagde, de burgerlijke partij of hun raadslieden op eenvoudig verzoek een kopie ontvangen van het geheel van de opgenomen niet voor het publiek toegankelijke communicaties of gegevens van een informaticasysteem, waarvan bepaalde van belang geachte gedeelten overgeschreven of weergegeven werden en opgenomen werden in een proces-verbaal waarvan ze inzage hebben (zijnde aldus de relevante tagesprekken) en dat zij *de rechter kunnen verzoeken* om overeenkomstig § 4 ter griffie neergelegde andere bestanden of stukken ter griffie te raadplegen, en bijkomende delen van de opgenomen communicatie of gegevens over te schrijven of weer te geven(de

zogenaamde niet-relevante tapgesprekken), welk verzoek indien het gericht is aan de onderzoeksrechter wordt behandeld overeenkomstig art. 61 quinquies Sv.

Zo'n verzoek of toelating lag wat betreft de niet-relevante gesprekken niet voor en de beklaagde had daar dan ook niet de beschikking over mogen hebben.

Bovendien verklaarde griffier Wouter Van der Beken dat hij - na contactname omdat niet duidelijk was welke overtuigingsstukken de beklaagde mocht inzien - van de onderzoeksrechter vernam dat de beklaagde alle andere zaken dan '*de tapverslagen en alles in verband met telefoontap*' mocht inzien. Hij had dus nooit CD's met tapgesprekken (niet relevante, doch ook geen relevante) mogen ter zijner beschikking krijgen.

Tijdens zijn politioneel verhoor op 22 november 2018 zette de beklaagde uiteen dat hij gelet op de hoeveelheid te beluisteren materiaal bij tijdsgebrek de tapgesprekken gekopieerd heeft op eigen meegebrachte dvd's, die hij nadien thuis beluisterde. Bij de onderzoeksrechter verduidelijkte hij dat hij de CD's ofwel bekeken heeft en overgezet op zijn laptop en vervolgens op een CD van hemzelf of op de laptop van de griffie heeft bekeken, gekopieerd op een usb-stick en dan later op een CD van hemzelf gezet.

Het hof kan aannemen dat de inhoud van een deel van de niet-relevante gesprekken (o.m. de gesprekken tussen de familie Saelens onderling, tussen de familie Saelens en een parketmagistraat en tussen de familie Saelens en hun advocaat), op een ogenblik dat hij nog steeds onder verdenking stond van (mede)daderschap aan de moord op zijn schoonbroer (terwijl naderhand zowel door de raadkamer als door de kamer van inbeschuldigingstelling geoordeeld werd dat er onvoldoende schuldaanwijzingen waren om hem te verwijzen naar aanvankelijk het Hof van Assisen en door de kamer van inbeschuldigingstelling de correctionele rechtbank) voor hem een duidelijke aanwijzing was dat hij in het hele moordonderzoek ten onrechte was meegesleurd, mede door toedoen van de familie Saelens (zie ook infra).

De beklaagde wijst er terecht op dat hij voorafgaandelijk aan het ter hand stellen van een deel van de gesprekken aan de tweede beklaagde Bart Aerts (in november 2018), reeds geruime tijd (sedert zijn inzagerecht september en november 2016) de beschikking had over de dvd's met de bewuste tapgesprekken, waarmede hij aanvankelijk niets ondernam.

Tijdens zijn eerste verhoor door de politie heeft hij benadrukt dat hij nooit de bedoeling had om die naar buiten te brengen of het onderzoek te hinderen of te schaden.

In ditzelfde verhoor (p.v. nr. 517264/16 d.d. 22 november 2016) wees hij er op dat hij gedurende 4,5 jaar onderzoek nooit een antwoord had gekregen op zijn vraag waarom hij op 31 januari 2012 werd aangehouden en evenmin waarom het parket zijn doorverwijzing had gevraagd. De druppel die de emmer deed overlopen was - naar zijn zeggen - het gegeven dat - althans in zijn visie - het Openbaar Ministerie kort voor de zitting van de raadkamer (die

moest oordelen over de regeling rechtspleging) nog geprobeerd heeft zijn toenmalige raadsman van het onderzoek te halen.

Meer bepaald zou het Openbaar Ministerie getracht hebben de toenmalige raadsman van Peter Gyselbrecht (mr. Platteau) via diens stafhouder te verbieden nog in de zaak van 'de Kasteelmoord' tussen te komen, waarvoor een onjuiste klacht dat de advocaat zou zijn gaan lunchen met twee burgerlijke partijen, gebruikt werd, hetgeen naderhand niet correct bleek te zijn. Dat voormelde klacht ongegrond was blijkt genoegzaam uit de door de verdediging van de tweede beklagde bijgebrachte persartikels nopens de Kasteelmoord en wordt niet weerlegd door het Openbaar Ministerie.

Gelet op de gespannen verhouding tussen de verdediging en het Openbaar Ministerie in de zaak van de 'Kasteelmoord' werd dit gezien als een démarche van het Openbaar Ministerie om de verdediging van de eerste beklagde minstens te verzwakken, gezien hij op zoek zou moeten gaan naar een nieuwe raadsman.

Precies deze omstandigheden zouden de beklagde er toe aangezet hebben om contact op te nemen met de tweede beklagde Bart Aerts om de tapgesprekken publiek te maken in het kader van zijn verdediging. Hij stelde dat dit wellicht niet de juiste keuze was, doch de enige die hij nog had, en dat zijn handelen een noodkreet was om zijn onschuld nogmaals te benadrukken.

Ten aanzien van de onderzoeksrechter herhaalde hij dat het niet zijn bedoeling was om het onderzoek te belemmeren doch dat de overmaking van de bewuste tapgesprekken een laatste noodkreet waren om zijn onschuld te kunnen bewijzen. Zijn inziens waren de gesprekken van de familie Saelens onderling, gesprekken tussen de familie en de (ex-) minister, tussen de familie en een parketmagistraat en de familie met verschillende advocaten en met de dochter van de parketmagistraat wel degelijk het bewijs dat hij in het gehele moordonderzoek ten onrechte was meegesleurd, vooral toen hij hoorde dat de advocaat van de familie Saelens hen liet weten dat het 'dankzij hem was dat ze hem hadden opgesloten', zo ook het kindermisje en zijn vader.

De raadsman van de beklagde wees er tijdens het verhoor door de onderzoeksrechter op dat de beklagde reeds 3 jaar obsessief bezig was met in het dossier van de 'Kasteelmoord' zijn onschuld te bewijzen. Hij verklaarde verder: *"Hij staat op en gaat slapen met het dossier, hij heeft geen andere bezigheid. Anderzijds speelt er een kracht die niet te onderschatten is: het legertje van journalisten waardoor hij voortdurend wordt gesolliciteerd"*.

Tevens werd genoteerd dat de raadsman van oordeel was dat het opzet door de wet vereist voor een inbreuk op art. 460ter Sw. niet aanwezig was. De enige bedoeling was te overtuigen dat hij niets te maken heeft met de 'Kasteelmoord'.

Tijdens zijn herverhoor op 19 juli 2018 naar aanleiding van de hem in de klacht met burgerlijke partijstelling door de burgerlijke partijen verweten inbreuk op art. 314bis Sw. (p.v. 509085/2018) bevestigde hij zijn vorige verklaringen en benadrukte hij:

“dat het van mijntwege geen kwaadwilligheid was en ik nooit de bedoeling had om iemand schade te berokkenen. Ik was gewoon hopeloos en ten einde raad nadat het parket toch mijn doorverwijzing vroeg in het moorddossier, dit hoewel toen reeds uit het dossier bleek dat ik onschuldig was en ben. Ik heb dit enkel gedaan om mijn positie te verdedigen. Ik riskeerde levenslange straf en moest mij met alle middelen verdedigen. Ik vond op dat moment dat ik niet eerlijk en correct behandeld was.”.

De beklagde verklaarde ook dat hij gedurende het onderzoek verschillende keren tijdens zijn verhoren in het moordonderzoek een antwoord had gevraagd om welke redenen hij was aangehouden en verdacht van (mede)daderschap aan de verdwijning/moord van zijn schoonbroer, doch dat hij hier nooit een antwoord op had ontvangen, welk antwoord hij wel meende te vinden in de tapgesprekken (zie hoger).

Hij verklaarde dat hij zeker niet de bedoeling had om het onderzoek te beïnvloeden of te schaden. Zijn inziens was het onderzoek reeds afgesloten en was dit volledig reeds in de pers verschenen.

In de gegeven omstandigheden acht het hof het niet ten genoeg van recht bewezen dat de eerste beklagde met de overmaking van de tapgesprekken aan de tweede beklagde, Bart Aerts (deel uitmakend van de redactie van de VRT) de intentie had het verloop van het gerechtelijk onderzoek te hinderen. Naar zijn oordeel was het onderzoek afgesloten. Ofschoon dit ‘de jure’ niet het geval is zolang de verwijzing geen feit is, is het wel aannemelijk dat de eerste beklagde in de overtuiging was dat het onderzoek afgesloten was.

Overigens ziet het hof niet in op welke wijze het overmaken van de tapgesprekken aan Bart Aerts, uiteraard met de bedoeling dat de inhoud daarvan op één of andere wijze publiek zou gemaakt worden, het onderzoek kon hinderen.

De burgerlijke partijen Werner Saelens en Anne-Marie Dupont wijzen er op dat in de periode dat de feiten zich afspeelden nog diende beslist te worden of het proces rond de “Kasteelmoord” voor het Hof van Assisen dan wel de correctionele rechtbank diende gevoerd te worden. De beslissing heeft echter geen uitstaans met het onderzoek op zich.

Dat de eerste beklagde de bedoeling zou gehad hebben door het lekken van de tapgesprekken de publieke opinie te beïnvloeden en druk uit te oefenen op de rechterlijke macht om de zaak toch voor een volksjury te laten brengen, zoals voorgehouden door voormelde burgerlijke partijen, is een zienswijze die ervan uitgaat dat de rechterlijke macht in zijn kerntaken niet onafhankelijk zou oordelen, los van de publieke opinie en zijn

beslissingen zou laten mee bepalen door die publieke opinie, welke zienswijze uiteraard niet kan gevolgd worden. De rechterlijke macht oordeelt in alle onafhankelijkheid.

Het is begrijpelijk dat de burgerlijke partijen twijfelen aan de verklaring van de eerste beklagde dat hij met de overmaking van de tapgesprekken niet tot doel had hun privéleven en morele integriteit in het gedrang te brengen, ook al was dit wel een gevolg.

Het Openbaar Ministerie stelt dat het wereldkundig maken van diverse tapgesprekken een manifeste aanslag op het recht op eerbiediging van het privéleven van de familie Saelens uitmaakt (zijnde het gevolg), doch ook dat de eerste beklagde dit ontegensprekelijk, doelbewust en kwaadwillig zou gedaan hebben.

Het hof is van oordeel dat aan dit laatste minstens kan getwijfeld worden.

In tegenstelling tot wat het Openbaar Ministerie voorhoudt, verklaarde de eerste beklagde tijdens zijn verhoor wel degelijk waarom hij meende dat het (zoals omschreven door het Openbaar Ministerie) ‘wereldkundig maken’ van sommige tapgesprekken hem kon helpen om zijn onschuld te bewijzen.

Hij meende immers dat uit (een deel van) de gesprekken van de familie Saelens onderling, tussen de familie en de (ex-)minister, tussen de familie en een parketmagistraat en de familie met verschillende advocaten en met de dochter van de parketmagistraat bleek dat hij in het gehele moordonderzoek ten onrechte was meegesleurd, vooral nu uit die gesprekken ook bleek dat de advocaat van de familie Saelens zijn cliënten liet weten dat het *‘dankzij hem was dat ze Peter hadden opgesloten’*.

Ook al is het objectief gezien duidelijk dat de beklagde de foute weg en middelen koos om te trachten zijn onschuld aan te tonen nu hij zulks diende te doen ten aanzien van de onderzoeksgerechten, en desgevallend de bodemrechter, in plaats van in de media, kan gelet op de omstandigheden waarin de beklagde vertoefde, aangenomen worden dat hij geloofde dat dit hem zou vooruit helpen en dat hij dacht (zijnde een subjectief gegeven) dat het publiek maken van één en ander kon helpen om zijn onschuld te bewijzen, zijnde ‘het doel’ van de overmaking.

Uit de door de verdediging voorgelegde weliswaar subjectieve getuigenverklaringen blijkt dat de gemoedstoestand van de eerste beklagde tijdens de zomer en herfst 2016 depressief te noemen was. Hij kwam over als iemand die zich in een uitzichtloze situatie bevond. Hij voelde zich onrechtvaardig en oneerlijk behandeld door het gerecht en was ervan overtuigd dat er sprake was van een sterke beïnvloeding door de familie Saelens op het gerecht, waarin hij geen vertrouwen meer had. Hij wou zijn onschuld uitschreeuwen.

Anders dan voorgehouden door het Openbaar Ministerie behelzen de gesprekken niet louter het wanhopig aandragen van pistes door de familie Saelens richting het onderzoek, wat hen geenszins ten kwade kan worden geduid.

Het hof distantieert zich ook van de overweging van de eerste rechter dat de in de VRT-reportage van de tweede beklagde getoonde fragmenten van tapgesprekken op zich weinig choquerend overkomen op mensen die professioneel bezig zijn met het recht.

Uit de inhoud van de gesprekken blijkt er immers onder meer dat de raadsman van de familie Saelens, althans naar eigen zeggen, invloed kan uitoefenen bij de onderzoeksrechter en een rechtstreekse lijn heeft met een parketmagistraat.

Zeker de wijze waarop gereageerd werd op *de pogingen* tot sturing/beïnvloeding van het onderzoek door de familie Saelens, zal de beklagde gesterkt hebben in zijn geloof dat hij niet correct behandeld was.

Zo blijkt uit de in de reportage van de tweede beklagde te beluisteren tapgesprekken ook dat een magistraat van het Brugse parket (niet betrokken bij het onderzoek) inging op het verzoek van de familie om een onderhoud met hen te hebben betreffende het lopend onderzoek, dit bij hem thuis, wat allesbehalve gebruikelijk te noemen is.

Ook drong een lid van de familie Saelens bij een ander lid er op aan om de vader van zijn vriendin, zijnde een parketmagistraat aan te spreken opdat deze er bij de procureur des Konings zou op aandringen de (volgens de familie) in de media verspreide leugens rond Stijn Saelens bij te stellen.

Louter limitatief kan ook nog verwezen worden naar de volgende tapgesprekken:

- tapgesprek 1528918194 tussen Werner Saelens en zijn raadsman: *“Ze moeten heel de familie aanhouden en ze mogen niet loslaten...ze moeten absoluut iets vinden voor André binnen te houden”,* waarop de raadsman antwoordt: *“Ik zou ook liever hebben dat ze hem houden, omdat hij misschien gaat kraken, dan zeker die zoon toch”.* Vervolgens meldt Werner Saelens: *“die zoon is nen onnozelaar... we moeten hem kraken, anders gaat hij nooit toegeven”,* waarop de raadsman antwoordt: *“Daar zijn ze in het onderzoek van overtuigd, we hebben dan gebeld”;*
- tapgesprek 1528918828 van Werner Saelens met zijn raadsman: *“om 14 u laten ze in principe André vrij... kunnen ze geen argument vinden om hem langer te houden”,* reageert de raadsman: *“Gevaert (de onderzoeksrechter) is ingelicht, ik heb hem direct gebeld ...ik heb het hem direct doorgegeven en hij zegt kijk ik ga direct het nodige doen... 't zou kunnen van korte duur zijn, onderschat Gevaert niet”;*

- tapgesprek 1528936313 tussen Werner Saelens en zijn raadsman: "Peter moeten ze pakken. Peter kent hem (Pierre Serry) beter dan André... Peter dat is nen klootzak en die kent Pierre Serry goed... Ze moeten Peter vastpakken...ze moeten ze godverdomme pakken", waarop de raadsman antwoordde: "Ze zijn ze allemaal aan het oppakken en ze zijn er nu al mee bezig";
- tapgesprek 1528955329 tussen de raadsman van de familie en een familielid: "Ik heb ondertussen een paar mensen aan de lijn gehad en zij hebben mij bevestigd dat ze het nodige gaan doen. Ik heb dan met een commissaris, allez via de procureur had ik een nummer dat ik kon bellen, en ik heb die man gebeld en hij ging meteen ook coördineren met de politiezone VLAS. Ze hebben het de vorige keer ook gedaan, ge weet als ik het gevraagd heb daar. Ik heb gebeld met de groeten van de procureur zelf, allez ja omdat ik die goed ken ja, allez ik kan niet hoger... Ik moet morgenochtend bellen met D'Havé voor de precieze afspraken en dan ga ik laten weten wanneer ik naar Brugge ga, en als ik alleen ga of dat we met drieën gaan";
- tapgesprek 1528972533 van een familielid met de raadsman die meldt: "We hebben afgesproken in mijnen bureau dat mr... morgen de onderzoeksrechter gaat inlichten dat dienen Poppe... geen objectief verhoor heeft afgenomen....Als Elisabeth morgenochtend nog niet de krachten heeft, dan ga ik de maatregelen nemen tegenover de onderzoeksrechter... we gaan zorgen dat die daar uitvliegt....je hebt bescherming, je weet dat hé, ik heb daar voor gezorgd... de onderzoeksrechter hebben we wel aan onze kant en 't is den dienen die bepalend is";
- tapgesprek 1529055093 tussen de familie en de raadsman die vertelt: "Ik ga die informatie bellen naar de onderzoeksrechter en vragen wanneer hij wil dat ik die officieel doorgeef... Als ik dat nu dinsdag met de onderzoeksrechter bespreek" (alle onderlijningen door het hof).

Het waren al deze gesprekken, waarvan een aanzienlijk deel (met name deze met de raadsman) gedekt door het beroepsgeheim, die in een bestand onder verzegelde omslag dienden neergelegd worden ter griffie (cfr. Art. 90 sexes, §3 Sv.) en waarvan derhalve nooit iemand inzage mocht hebben (zodat het onbegrijpelijk is dat de eerste beklaagde er toegang tot had), die naar het oordeel van de eerste beklaagde aantoonde dat de familie Saelens had aangestuurd op zijn arrestatie.

Gelet op de concrete omstandigheden waarin de eerste beklaagde zich bevond, met name de vordering tot verwijzing voor moord, welke nadien bij gebrek aan voldoende schuldaanwijzingen afgewezen werd, de gemoedstoestand van de eerste beklaagde die gedurende 7 maanden in voorhechtenis had vertoefd en ten allen prijze zijn onschuld wou bewezen, kan de overmaking van een beperkt gedeelte van de tapgesprekken – en niet alle zoals het Openbaar Ministerie voorhoudt - niet gezien worden als een bewijs van

kwaadaardigheid in hoofde van de eerste beklagde, minstens bestaat er ter zake een gereede twijfel. Dat zijn toenmalige raadsman hem uitdrukkelijk had afgeraden om de tagesprekken, en zeker deze met de advocaten, over te maken aan de tweede beklagde, doet hieraan geen afbreuk.

Los van het gegeven dat (een deel of het geheel van) de gezegdes van de raadsman van de ouders Saelens grootspraak kunnen zijn en mogelijks ingegeven waren om zijn cliënten wat te sussen, kan bezwaarlijk geoordeeld worden dat de eerste beklagde geen geloof aan die uitspraken mocht hechten.

Dat het overmaken van de tagesprekken *tot gevolg* zou hebben dat er een inbreuk werd gemaakt op het privéleven en de morele integriteit van de familie Saelens, kan zoals reeds gesteld niet betwist worden, doch dat zulks ook het doel was van de eerste beklagde staat gelet op het hoger uiteengezette geenszins vast, minstens is er ter zake twijfel.

De verdediging wijst er terecht op dat mocht het de bedoeling geweest zijn van de eerste beklagde een inbreuk te maken op het privéleven en de morele integriteit van de familie Saelens er nog tal van andere tagesprekken waren (onder meer handelend over manipulatie in de boekhouding van Stijn en diens grensoverschrijdend gedrag, waarvan de verdediging er enkele citeert), die mits openbaarmaking met zekerheid de eer en de goede naam van de burgerlijke partijen zouden aantasten, tagesprekken welke echter niet door hem werden medegedeeld aan de tweede beklagde.

* Ook voor de gegrondverklaring van de tenlastelegging B moet in hoofde van de eerste beklagde een bijzonder opzet bewezen worden, met name “met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden”. Dezelfde overwegingen die het hof laten besluiten tot het niet afdoend bewezen zijn van het vereiste opzet voor het misdrijf van art. 480ter Sw., gelden voor het niet bewezen zijn van het vereiste bijzonder opzet in hoofde van de eerste beklagde voor de tenlastelegging B.

Het hof neemt daarbij wel afstand van de overweging gemaakt door de verdediging van de eerste beklagde dat het recht van verdediging – zoals vervat in art. 6 EVRM (noot van het hof: hetgeen alsdan wel inhoudt dat dit uitgeoefend wordt voor de rechtbanken en hoven) – wanneer het in conflict komt met art. 460ter Sw. – in alle gevallen primeert.

Het is duidelijk dat het recht op verdediging op zich geen inbreuk op art. 480ter Sw., noch op art. 314bis§2 lid 2 Sw. kan rechtvaardigen, doch in de gegeven omstandigheden kan wel aangenomen worden dat in hoofde van de eerste beklagde het voor een inbreuk op art.480ter Sw. en op art. 314bis§2 lid 2 Sw. vereiste bijzonder opzet niet bewezen is.

*Geen van de door het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partijen Werner Saelens en Anne-Marie Dupont enerzijds en Harald en Dieder Saelens anderzijds ontwikkelde

overwegingen en argumenten, zoals verwoord in hun conclusie en in termen van het rekwisitoor respectievelijk pleidooien, zijn van aard om het hof anders te laten besluiten.

2.3 Ten aanzien van de tweede beklagde Bart Aerts

* De tweede beklagde Bart Aerts zet uiteen dat hij in zijn hoedanigheid van journalist kennis krijgt van informatie m.b.t. de Kasteelmoord (opmerking van het hof: waarvan snel gebleken is dat deze informatie verstrekt werd door de eerste beklagde, nadat deze laatste dit zelf bekend maakte). Hij stelt dat hij daarop een onderzoek start en de nodige afwegingen maakt.

Hij zet verder uiteen dat *'binnen het gehele kader van het dossier aangaande de Kasteelmoord, waar talloze wendingen en evolutie uitgebreid gerapporteerd werden in de nationale media, hij meende dat het journalistiek verantwoord was om de bekomen informatie verder te onderzoeken, waarop een en ander volkomen volgens de deontologische vereisten werd geverifieerd, via andere bronnen en kanalen werd onderzocht en belicht waarbij daarnaast ook overleg werd gepleegd met de voltallige redactie van VRT-nieuws' en 'hij diverse kanalen contacteerde in een poging de draagwijdte van de informatie verder te duiden en te kaderen en tevens andere gegevens die rondom het dossier aangaande de Kasteelmoord vernomen werden combineerde'.*

Hij meldt dat hij lopende zijn onderzoek (onafhankelijk van de 20 à 30 tal tapesprekken die hij had bekomen van de eerste beklagde):

- ° het bestaan vernam van separate onderzoeken m.b.t. de beïnvloeding (door de familie Saelens) door het parket-generaal; zo ook
- ° van het nemen van interne disciplinaire dan wel quasi-disciplinaire maatregelen binnen het korps van het Brugse parket;
- ° vraagtekens stelde die ook binnen de gerechtelijke wereld werden gesteld bij het dossier Kasteelmoord;
- °tevens vraagtekens stelde bij het onderzoek naar de fameuze incestklacht waarbij ook de gedocumenteerde verdwijning van gegevens van de laptop van Stijn Saelens vragen deed rijzen,

zijnde aldus vragen over de werking van het rechtssysteem.

Samen met de redactie van de VRT, na consultatie van de deontologische Raad van de VRT en overleg en advies van de juridische dienst maakte hij de nodige afwegingen omtrent zijn uiteindelijke reportage die *niet als finaliteit* had de *verdediging van de ene of de andere*

partij te steunen of te ondermijnen, noch enige beoordeling te maken naar het optreden van de ene of de ander partij in het dossier, doch wel een onafhankelijk, waarheidsgetrouwe en evenwichtige berichtgeving te doen over het feit dat er een 'ons kent ons'-sfeer hangt rond het onderzoek naar de Kasteelmoord en er op zijn minst verschillende pogingen tot beïnvloeding zijn geweest.

Ook de tweede beklagde volhardt zich niet plichtig gemaakt te hebben aan de tenlasteleggingen A en B. Hij wijst er op dat het bestreden vonnis niet over de hem als dader-mededader sub A en B ten laste gelegde feitelijke handeling lijkt te gaan maar wel het feit dat hij de ontvangen informatie heeft gebruikt in een journalistiek stuk op de visuele media.

Hoger heeft het hof er reeds op gewezen dat, gelet op de bewoordingen van de tenlasteleggingen, het gebruik van de door de eerste beklagde verkregen tapgesprekken in de door de tweede beklagde gemaakte reportage *niet* vervat zit in de tenlasteleggingen A en B en nog minder de door de tweede beklagde tijdens het VRT-journaal en in Terzake gegeven interviews, nu deze wel degelijk andere feiten uitmaken.

Het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partijen achten de feiten wel bewezen.

* Op grond van de voor het hof gevoerde debatten getoetst aan een nieuw onderzoek van alle gegevens zoals vervat in het voorliggend strafdossier is het hof, anders dan de eerste rechter, van oordeel dat de aan de tweede beklagde Bart Aerts ten laste gelegde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B, zoals omschreven in de verwijzingsbeschikking, in zijn hoofd niet ten genoegte van recht bewezen zijn.

De tweede beklagde Bart Aerts kan weliswaar niet gevolgd worden in zijn standpunt dat de door Peter Gyselbrecht verkregen tapgesprekken geen deel zouden uitmaken van het strafdossier.

Ook de niet-relevante tapgesprekken maken deel uit van het dossier, weze het dat er enkel inzage/kopie van kan bekomen worden na een rechterlijke machtiging daartoe, waarbij zal afgewogen worden of de inzage/kopie naam noodzakelijk is om de waarheid aan de dag te brengen, of ze niet nadelig is voor het onderzoek of er redenen zijn die verband houden met de bescherming van andere rechten of belangen van personen om de inzage/kopie naam te weigeren.

Hoger werd er reeds op gewezen dat het onbegrijpelijk is dat Peter Gyselbrecht deze niet-relevante tapgesprekken (en nog meer de door beroepsgeheim beschermde gesprekken tussen de familie Saelens en hun raadsman) kon beluisteren en er een kopie van nemen, wat echter geenszins kan verweten worden aan Peter Gyselbrecht.

De tweede beklagde Bart Aerts kan echter wel gevolgd worden waar hij stelt dat hij zich geenszins plichtig heeft gemaakt aan *'de door Peter Gyselbrecht verkregen tapgesprekken te hebben overgemaakt aan (minstens) de redactie van de VRT'*.

Zoals hij uiteenzet in zijn syntheseconclusie was de tweede beklagde op het ogenblik van de hem ten laste gelegde feiten voornamelijk journalist voor Terzake en verantwoordelijke eindredacteur binnen deze nieuwsredactie en als dusdanig lid van de redactie. Hij kan dan ook bezwaarlijk als dader vervolgd worden voor het overmaken van de kwestieuze tapgesprekken aan zichzelf.

Dat hij het opzet en de finaliteit van 'zijn reportage' besprak met de redactie van de VRT, na consultatie van de deontologische Raad van de VRT en advies van de juridische dienst, valt al evenmin onder 'het overmaken van de gesprekken aan de redactie van de VRT'.

Louter volledigheidshalve merkt het hof op dat het na het bekijken van het 'de reportage' (met inbegrip van het item in het VRT journaal) duidelijk is dat de finaliteit ervan wel degelijk het aantonen was dat rond het onderzoek in de Kasteelmoord een 'ons kent ons'-sfeer hing, waarbij er door de familie van het slachtoffer minstens pogingen tot beïnvloeding zijn geweest, zo ook dat er minstens vragen konden gesteld worden bij verschillende aspecten van de werking van het Brugse parket in het kwestieuze onderzoek.

In die zin kan het hof (louter ten overvloede) de tweede beklagde volgen dat de in de reportage (op zich niet het voorwerp uitmakend van de tenlasteleggingen) beperkt getoonde fragmenten uit de hem naar eigen zeggen door Peter Gyselbrecht overgemaakte 50-tal tapgesprekken, slechts illustratief waren, duidelijk en gekaderd in een opzet vragen te stellen bij de werkwijze van het Brugse gerecht/parket.

Op wie of wat het woordje 'minstens' in de tenlastelegging A slaat is ook het hof niet duidelijk. In elk geval blijkt uit de voorliggende beoordelingsgegevens van het strafdossier geenszins dat de tweede beklagde deze tapgesprekken aan iemand zou overgemaakt hebben.

De tweede beklagde wijst er terecht op dat 'in zoverre hij vervolgd wordt als dader' de hem ten laste gelegde feiten niet het "in ontvangst nemen" van de kwestieuze gesprekken kunnen omvatten, nu dit een ander feit uitmaakt en terecht geen loutere kwestie van semantiek is (zoals voorgehouden door het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partijen).

Wel zou eventueel kunnen gesteld worden dat hij door de in ontvangst neming noodzakelijke hulp verleende aan de aan de eerste beklagde ten laste gelegde feiten en in die zin zich eventueel als mededader zou schuldig kunnen gemaakt hebben aan de ten laste gelegde feiten A en B, mits alsdan ook de vereiste van het deelnemingsopzet in zijn hoofd zou bewezen zijn.

Een deelnemer moet weten dat hij deelneemt aan een welbepaald misdrijf. Hiertoe is vereist dat de deelnemer kennis heeft van alle omstandigheden die aan het feit waaraan hij door zijn medewerking deelneemt, het kenmerk verlenen van een welbepaald misdrijf.

Nu de ten laste gelegde misdrijven A en B evenwel wegens het niet voorhanden zijn van één van de constitutieve bestanddelen met name het vereiste bijzonder opzet in hoofde van de dader niet bewezen zijn, kan de tweede beklaagde zich bezwaarlijk plichtig hebben gemaakt aan mededaderschap van de op zich niet strafbare feiten.

Overigens dient tevens opgemerkt te worden dat door de verdediging van de tweede beklaagde terecht vragen worden gesteld bij de weerhouden incriminatieperiode van de tenlasteleggingen A en B (tussen 12 november 2016 en 18 november 2016) nu er sterke aanwijzingen zijn dat het tijdstip van de overmaking door de eerste beklaagde van aantal fragmenten van de door hem gekopieerde tapgesprekken niet begrepen is in de incriminatieperiode.

Aangezien de reportage ruimer was dan de inhoud van de overgemaakte tapgesprekken kan alle geloof gehecht worden aan de melding door de tweede beklaagde in zijn conclusie dat hij, na voormelde overmaking houdende informatie rond het onderzoek in de Kasteelmoord, zelf een onderzoek startte door meerdere bronnen te consulteren, zijn opzet en de finaliteit van de informatie en zijn onderzoek besprak met de redactie van de VRT waarbij een belangenafweging werd gedaan alvorens hij verder ging met het voorbereiden van de uitzending, omvattende ook het inwinnen van advies bij de juridische dienst van de VRT, dit alles alvorens de reportage werd uitgezonden op 17 november 2016.

*Geen van de door het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partijen Werner Saelens en Anne-Marie Dupont enerzijds en Harald en Dieder Saelens anderzijds ontwikkelde overwegingen en argumenten, zoals verwoord in hun conclusie en in termen van het rekwisitoor respectievelijk pleidooien, zijn van aard om het hof anders te laten besluiten.

3. Gelet op de te verlenen vrijspraken dienen de gerechtskosten in de beide aanleggen ten laste van de Staat te worden gelegd en heeft het hof niet te oordelen nopens de overtuigingsstukken.

III. Op burgerlijk gebied

Gelet op de te verlenen vrijspraken aan de beide beklaagden zijn de vorderingen van de burgerlijke partijen ontvankelijk doch ongegrond.

De kosten gevallen aan de zijde van de burgerlijke partijen blijven ten hunne laste.

**OP DEZE GRONDEN,
HET HOF, rechtdoende op tegenspraak,**

Gelet op de artikelen:

- 152, 185, 210, 211 en 212 van het Wetboek van Strafvordering;
- 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Al deze wetsbepalingen aangehaald ter terechtzitting van heden.

Verklaart alle hoger beroepen (principaal en incidenteel) tegen het op tegenspraak gewezen vonnis van de 12de correctionele kamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, van 10 mei 2021 ontvankelijk.

Stelt vast dat het bestreden vonnis in zijn geheel aan de beoordeling van het hof is onderworpen.

Op strafgebied

Hervormt het bestreden vonnis en opnieuw wijzende:

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B, **niet bewezen** in hoofde van de eerste beklaagde **Peter Gyselbrecht** en verleent hem hiervoor ontslag van rechtsvervolging, zonder kosten.

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B, **niet bewezen** in hoofde van de tweede beklaagde **Bart Aerts** en verleent hem hiervoor ontslag van rechtsvervolging, zonder kosten.

Laat de gerechtskosten gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie in de beide aanleggen ten laste van de Staat.

Op burgerlijk gebied

Hervormt het bestreden vonnis en opnieuw wijzende:

Verklaart de vorderingen van de burgerlijke partijen Werner Saelens en Anne-Marie Dupont en van de burgerlijke partijen Harold Saelens en Dieder Saelens ontvankelijk doch ongegrond.

Laat de kosten gevallen aan de zijde van de burgerlijke partijen ten hunne laste.

*****

PAGE 01-00002596312-0030-0031-01-01-4

kosten:	
afschriften	69,00-
	9,00-
	3,00-
opstelrecht beroep	70,00-
dagvaardingen	124,70-
	28,44-
	26,68-
subtotaal	321,82-
10%	
totaal	
afgerond	-

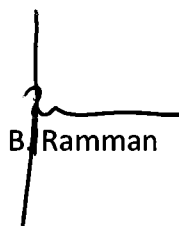
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, achtste correctionele kamer, samengesteld uit wnd. voorzitter Marijke Schautteet, raadsheer Bieke Ramman en plv. raadsheer Johan Ghekiere en in openbare terechtzitting van **16 maart 2022** uitgesproken door wnd. voorzitter Marijke Schautteet, in aanwezigheid van Peter De Smet, advocaat-generaal, met bijstand van griffier Linda Van Crombrughe

L. Van Crombrughe

J. Ghekiere

B. Ramman

M. Schautteet

